

GEORGE R. R.
MARTIN

TAHT
OYUNLARI

©psilon®

Taht Oyunları

Buz ve Ateşin Şarkısı 1

George R. R. Martin

İngilizce aslından çeviren: Sibel Alaş

Epsilon Yayınları

Giriş

Ormana karanlık çökmeye başlarken, "Artık geri dönmeliyiz," diye ısrar etti Gared. "Yabanıl öldü."

"Ölümler seni korkutuyor mu?" diye sordu Sör Waymar Royce. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Gared atılan yemi yutmadı. Yaşlı bir adamdı, ellisini geçmişti ve nice küçük lordun gelip geçtiği şahitlik etmişti. "Ölü ölüdür," dedi. "Bizim ölümlerle işimiz olmaz."

"Gerçekten öldüler mi?" diye fısıltıyla sordu Royce. "Öldüklerine dair kanıtımız var mı?"

"Will görmüş," diye cevap verdi Gared. "Will'in sözü benim için yeter kanıttır."

Will er ya da geç bu laf dalaşının içine çekileceğini biliyordu. Konu bir an önce konuşulsun o bitsin istiyordu. "Ölü adamlar şarkı söylemez, derdi annem," diyerek karıştı lafa.

"Sütannem de aynı şeyi söylerdi Will," diyerek karşılık verdi Royce. "Seni emziren bir kadında duyduğun hiçbir şeye inanma. Ölümlerden bile öğrenebileceğin şeyler var." Yüksek sesi alacakaranlık çökmüş ormanda yankılandı.

"Önümüzde epey uzun bir yol var," diye hatırlattı Gared. "Sekiz günlük yol, belki dokuz. Koyun karanlık çökmek üzere."

Sör Waymar Royce karanlık onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Günün b saatlerinde hep olan şey. Yoksa karanlıkta erkekliğin mi gidiyor Gared?"

Will, Gared'ın dişlerini sıktığını, kalın siyah pelerininin başlığı altında gizlenmiş gözlerindeki zor bastırılmış öfkeyi görebiliyordu. Gared, Gece Nöbetçileri'nde tam kırk yılını geçirmişti, hem b çocuk hem de bir erkek olarak. Alay konusu olmaya alışık değildi. Ama Gared'dan yükselen tek duygu öfke değildi. Will bu yaşlı adamın yaralanmış gururunun altında başka bir şey olduğunu hissediyordu. Derin bir korkuya dönüşmesi an meselesi olan gerginliğin tadı adeta ağzına geliyordu.

Will, Gared'ın huzursuzluğunu paylaşıyordu. Dört yıldır Sur'daydı. Sur'a ilk yollandığında dal önce duyduğu bütün hikâyeler bir anda aklına gelmiş ve bağırsakları çözülmüştü. Bütün bunlar gülmüştü daha sonra. Çıktığı yüz kadar orman keşfinin sonrasında artık kıdemliydi ve güneyliler Tekinsiz Orman dedikleri sonsuz karanlık, bu el değmemiş ıssızlık onu korkutmuyordu.

Bu geceye kadar. Bu gece bir şeyler başkaydı. Bu geceki karanlığın tüyleri diken diken eden b keskinliği vardı. Dokuz gündür at üstünde, yoldaydılar. Önce kuzeye ve kuzeybatıya, ardından yir kuzeye, bir grup yabanıl akıncının peşinde Sur'dan gittikçe uzaklaşıyorlardı. Her gün bir öncekinden kötüydü ama bugün en beteri idi. Kuzeyden dondurucu bir rüzgâr esiyor, ağaçları kanlı can yaratıklar gibi hareket ettiriyordu. Will soğuk, merhametsiz ve onu hiç sevmeyen bir şey gözlerini üzerinde hissediyordu. Gared da hissetmişti aynı şeyi. Will'in tek istediği atını cehennemde kaçıyormuşçasına sürüp Sur'un güvenli havasını solumaktı. Ama bu kumandanıniz paylaşabileceğiniz bir arzu değildi.

Özellikle de böyle bir kumandanla.

Sör Waymar Royce çok sayıda varisi olan köklü bir ailenin en genç oğluydu. On sekiz yaşın bütün yakışıklılığına sahip, vakur, gri gözlü, bıçak gibi ince ve keskin bir genç adamdı. Simsiyah ve dev gi savaş atının üstünde, küçük atlarının sırtında oturan Will ve Gared'a yukarıdan bakıyordu. Siyah de çizmeler, siyah yün pantolon, siyah köstebek derisinden eldivenler, kat kat yün ve kaynatılmış de üzerine geçirilmiş parlak örgü metalden siyah zırhını giyiyordu. Gece Nöbetçileri'nin Yemin

Kardeşlerinden biri olalı daha altı ay olmamıştı fakat kimse onun için bu yolculuğa yeterince haz değil diyemezdi. En azından gardırobu göz önüne alındığında.

Pelerini şıklığının tacıydı. Samur kürkünden yapılmış, siyah, kalın ve günah kadar yumuşak. "Bah girerim hepsini elleriyle öldürmüştür." Kışlada, şarap eşliğinde anlatmıştı Gared. "Kudret savaşçımız onların küçük kafalarını kendi elleriyle büküp koparmıştır." Dinleyen herkes kahkahalarla boğulmuştu.

Küçük atının üzerinde soğuktan titreyen Will, içerken hakkında kahkahalar attığın gencecik b adamdan emir almak zor, diye düşündü. Gared da aynı şeyi hissediyor olmalıydı.

"Mormont izlerini sürmemiz gerektiğini söyledi, biz de sürdük," dedi Gared. "Öldüler. Artık bizim için sorun değil. Önümüzde zorlu bir yol var. Bu havadan hiç hoşlanmadım. Eğer kar başları dönüşümüz iki haftayı bulur. Kar başımıza gelebilecek en iyi şey aslında. Hiç buz fırtınası yakalandınız mı lordum?"

Lord, Gared'ın söylediklerini duymamış gibi görünüyordu. Biraz sıkılmış, biraz dikkati dağılmış halde gittikçe koyulaşan alacakaranlığa bakıyordu. Will, bu ruh halindeyken rahatsız edilmemesi gerektiğini öğrenecek kadar vakit geçirmişti şövalyeyle birlikte. "Bana neler gördüğünü tekrar anlat Will. Bütün ayrıntılarıyla, hiçbir şeyi atlamadan."

Will, Gece Nöbetçileri'ne katılmadan önce bir avcıydı. Daha doğrusu kaçak bir avcıydı. Mallister hürsüvarileri onu Mallister ormanlarında, elleri kana bulanmış halde Mallister geyiklerinden biri yüzerken yakalamıştı. Will ya siyahları giyecek ya da bir eli kesilecekti. Ormanda kimse Will kadar sessiz hareket edemezdi ve kara kardeşlerin bu yeteneği keşfetmesi uzun sürmemişti.

"Kampları buradan yaklaşık iki mil uzakta, şu görünen bayırın arkasında, bir dere kenarında," diye anlatmaya başladı Will. "Cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Kadınli erkekli sekiz kişileri Görebildiğim kadarıyla hiç çocuk yoktu. Büyük bir kayaya yaslanan bir baraka yapmışlardı. Gerçi k üzerini iyice örtmüştü ama yine de seçiliyordu. Ateş yoktu ama ateş çukurları gün gibi ortadaydı. Uzun zaman kıpırdamadan onları izledim. O zamana kadar hiçbir insan evladı o kadar hareketsiz durmamıştır."

"Kan gördün mü?"

"Doğrusunu isterseniz, hayır," dedi Will.

"Hiç silah var mıydı?"

"Birkaç kılıç, bir iki yay, bir adamın da baltası vardı. Epey ağır görünüyordu. Çift bıçaklı zalim b demir parçası. Tam yanında yerde, elinin altında duruyordu."

"Cesetlerin duruşlarını hatırlayabiliyor musun?"

Will omuz silkti. "Birkaçı kayaya yaslanmış duruyordu. Çoğu yerde yatıyordu. Düşmüşler gibi. Ö gibi."

"Ya da uyuyor gibi," diyerek araya girdi Royce.

"Düşmüş gibi, ölü gibi," diye ısrar etti Will. "Demir ağacının orada, dalların arkasında ta göremediğim bir kadın vardı. Uzakgörenlerden." Belli belirsiz gülümseyerek devam etti. "Be görmediğinden emin oldum. Yaklaştığımda onun da diğerleri gibi kımıldamadığını fark ettim." H ummadığı bir şekilde titredi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Royce.

"Biraz," diye mırıldandı Will. "Rüzgârdan lordum."

Genç şövalye kır saçlı silahlı adamına döndü. Buz tutup yere düşmüş yapraklar fısıltıyla konuşuy

gibiydi. Royce'un savaş atı huzursuzca kıpırdadı. "Sence bu adamları ne öldürmüş olabilir Jared diye sordu en rahat tavırla. Uzun samur pelerininin kıvrımlarını düzeltti.

"Soğuk," dedi Jared demir sertliğinde, kendinden emin bir tavırla. "Soğuk öldürmüştür. Geçen kış soğukun can aldığını gördüm. Çocukluğumun sonuna denk gelen bir önceki kışta da. İnsanlar on bir metreye kadar yükselen kardan ve buz fırtınalarının kuzeyden ulurcasına gelişinden bahseder. Aslında düşman soğuktur. Soğuk, Will'den bile sessiz çöker insanın üzerine. Önce titrersin ve dişler birbirine çarpmaya başlar. Ayaklarını yere vurur, şahane şaraplar ve ısıtan güzel ateşler hayal edersin. Yakar. Evet yakar. Hiçbir şey soğuk yakmasına benzemez. Fakat sadece kısa bir zaman için. Sonra içine girmeye başlar, bedenini doldurur. Savaşmaya gücün kalmaz. Olduğun yerde öylece durma usulca uykuya dalmak daha kolay gelir. Sona doğru yaklaşırken hiç acı çekmediğini söylerler. Önce zayıf düşer, uyku bastırılmış gibi olurmuşsun. Ardından yavaş yavaş kaybolmaya başlarmış etrafta her şey. Ilık sıcak süttten bir denize gömülür gibi. Huzurlu bir bakıma. Huzurlu bir ölüm yani."

"Bu nasıl bir belagat Jared," diye iltifat etti Sör Waymar. "Böyle bir hitabet yeteneğinin olduğunda şüphem yoktu zaten."

"Bir zamanlar soğuk benim de içime girdi lordum," dedi Jared. Pelerininin başlığını indirdi, bir zamanlar kulaklarının olduğu yeri gösterdi. "İki kulak, üç ayak parmağı ve sol elimin küçük parmağı. Ama ben yine de ucuz kurtuldum. Kardeşimi nöbette buz tutmuş bulduk. Yüzünde bir gülümseme i donmuştu."

Sör Waymar omuz silkti. "Seni daha sıcak tutacak şeyler giymelisin Jared."

Gared genç lorda ters ters baktı. Üstat Aemon'ın donmuş kulaklarını kestiği yerdeki iki boşluk öfkeyle kıpkırmızı kesildi. "Kış iyice bastırıldığında giysilerinizin sizi ne kadar sıcak tutabileceğini göreceğiz lordum," dedi. Başlığını kafasına çekti. Sessizce ve kasvet içinde atının üstüne kamburlaştı.

"Eğer Jared onları soğuk öldürdü diyorsa..." diyerek konuşmaya başladı Will.

"Sen geçen hafta nöbet tutmuş muydun Will?"

"Evet lordum." On küsur lanet nöbet olmuştu ki görevlendirilmediği tek bir hafta bile yoktu. Nöbet demeye çalışıyordu bu genç adam?

"Sur'un durumunu nasıl buldun peki?"

"Sur ağlıyordu lordum," dedi asık suratıyla. Artık küçük lordun lafı nereye getirmeye çalıştığını anlamıştı. Sur ağlıyordu, yani ıslaktı. "Donmuş olamazlar. Sur ağlıyorsa o kadar soğuk yok demektir."

Royce başıyla onayladı. "Zeki çocuk. Evet, geçen hafta birkaç hafif don yaşadık. Kısa, şiddetsiz kış yağışları da vardı ama sekiz yetişkin insanı donduracak zalimlikte bir soğuk olmadı. Üstelik insanlar kat kat deri ve kürk giyinmiş. Ayrıca barakaları ve ateşleri olduğunu da size hatırlatmamı isterim." Şövalye kendinden emin ve kibirle gülümsüyordu. "Will, şimdi bize yolu göster. Bu ölüle bizzat görmek istiyorum."

Yapılacak bir şey yoktu. Emir verilmişti. Görev onuru gereği emre uymakla yükümlülerdi.

Will en önden gidiyordu. Tüyleri kabarık küçük atına, yerdeki çalılıklar ve çer çöp içinde dikkatli adımlar attırmaya çalışıyordu. Bir gece önce hafif bir kar yağmıştı. Karın altı dikkatsiz ve tedbirsiz için tehlikelerle doluydu. Kar tabakasının altında taşlar, tökezletecek kökler ve gizli çukurlar vardı. Ağır ağır ilerleyen Will'in arkasından sabırsızca homurdanan dev siyah atıyla Sör Waymar Royce geliyordu. Bu savaş atı orman keşfi için hiç uygun değildi ama bunu küçük lorda anlatmak imkânsızdı. Jared en arkadaydı. Silahlı yaşlı adam kendi kendine mırıldanarak at sürüyordu.

Alacakaranlık koyulaştı. Bulutsuz gökyüzü derin bir mora döndü, eski bir çürüğün rengi gibi.

Derken morluk siyaha devrildi. Yıldızlar üçer beşer görünmeye başladı. Yarım ay gökyüzündeki yerini aldı. Will ışık için şükreliyordu.

"Daha süratli gidebiliriz," dedi Royce, ay tam anlamıyla parlamaya başladığında.

"Bu atla olmaz," dedi Will. Korkusu onu küstahlaştırmıştı. "Belki lordum öne geçip bize öncülüğünü yapmak ister?"

Sör Waymar Royce cevap vermeye tenezzül etmedi.

Ormanın derinliklerinde bir kurt uludu.

Will yaşlı ve eğri büğrü bir demir ağacının altına sürdüğü atından indi.

"Neden duruyorsun?" diye sordu Sör Waymar.

"Bundan sonrasını yürümek çok daha akıllıca lordum. Zaten hemen şu bayırın ardındalar."

Royce bir an durakladı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle uzaklara doğru baktı. Soğuk rüzgâr ağaçların arasından fısıldıyor gibiydi. Muhteşem samur pelerini sanki canlıymış gibi rüzgârın havalandı.

"Burada bir terslik var," diye mırıldandı Gared.

Genç şövalye küçümser gibi gülümsedi. "Öyle mi?"

"Hissedemiyor musunuz? Karanlığa kulak verin."

Will hissedebiliyordu. Dört yıldır Gece Nöbetçileri'ndeydi ama hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Neydi bu?

"Rüzgâr. Yaprakların hışırtısı. Bir kurt. Erkekliğini alıp götüren hangi ses Gared?" Gared'in cevap vermediğini gören Royce zarif bir hareketle atından indi. Hayvanı diğerlerinden epey uzaktaki alçak bir dala bağladı. Uzun kılıcını kınından çıkardı. Kabzasındaki muhteşem mücevherler ay ışığında parlıyor, ışık kusursuz çeliğin üzerinden akıyordu. Silah bir şaheserdi. Kalede dövülmüş hâlinde görüntüsünden anlaşıldığı kadarıyla daha yeni yapılmıştı. Will bu kılıcın gerçek bir öfkeyle hâsırlanmadığını düşündü.

"Ağaçlar burada epey sıklaşıyor lordum. Korkarım kılıcınız size engel olur. Bir bıçak kullanmanız çok daha iyi," diye uyardı Will.

"Emir almak istersem söylerim Will," diye yanıtladı genç lord. "Gared, burada kal ve atlara gözetim kulak ol."

Gared atından indi. "Ateş lazım olacak, ben hallederim," dedi.

"Bu kadar aptal olamazsın ihtiyar, bu ormanda düşmanlarımız varsa ateş ihtiyacımız olan son şey bile değil."

"Ateşle korunduğumuz düşmanlarımız da var lordum. Ayılar, ulu kurtlar ve... ve başka şeyler..."

Sör Waymar Royce'un dudakları öfkeyle bir çizgi halini aldı. "Ateş yok dedim."

Gared'in başlığı yüzünü kapatıyordu ancak Will yaşlı adamın şövalyeye bakışındaki keskin öfkenin parlaklığını görebiliyordu. Bir an için yaşlı adam kılıcını çekecek diye endişelendi. Gared'in kılıcı kısa, çirkin bir silahtı. Kabzasının rengi terden atmıştı. Kenarı yıllardır kullanılmaktan aşınmıştı ancak Gared kılıcına davranırsa Will şövalye üstüne beş kuruş iddiaya girmezdi.

Gared sonunda öfkesini kontrol altına alarak yere baktı. "Ateş yok," diye mırıldandı.

Royce bu sözü itaat kabul ederek Will'e döndü. "Yolu göster."

Will çalılıklar arasında ilerlemeye başladı. Daha önce altında durup etrafı seyrettiği muhafazalı ağacının olduğu bayıra doğru yürüdü. İnce bir kar tabakası altında kalan yol nemliydi ve çukurları

doluydu. Kaygan ve taşlı zemin insanı kolaylıkla tökezletip düşürecek gizli köklerle sarılıydı. Will h ses çıkarmadan tırmanıyordu. Arkasından gelen küçük lordun zırhından gelen yumuşak met şingirtisini, yapraklara sürtündüğünde çıkan hışırtıları duyuyordu. Soylu, uzun kılıcı ve muhteşe samur pelerini dallara takıldıkça alçak sesle küfürler savuruyordu.

Ulu muhafız ağacı tam Will'in hatırladığı gibi bayırın tepesinde göründü. En alçak dalları yerde otuz santim yükseklikteydi. Will ağacın dibine yüzüstü yattı. Gövdesi kar ve çamura gömülmüş halde aşağıdaki düzlüğü izlemeye başladı.

Bir an kalbinin durduğunu sandı. Nefes almaya cesaret edemiyordu. Düzlük ay ışığında gayet net görünüyordu. Ateş çukurundaki küller, üzeri karla kaplanmış baraka, dev kaya, yarı donmuş küçük dere, işte her şey aynen birkaç saat önce bıraktığı gibiydi.

Ama gitmişti, bütün cesetler gitmişti.

"Tanrılar!" diye bir ses geldi arkasından. Sör Wayrnar Royce bayırın tepesine ulaştığında kılıcıyla bir dalı kesti. Elinde uzun kılıcı, sırtında rüzgârla kabaran samur pelerini, sanki ay ışığında onu herke görebilsin istiyormuş gibi muhafız ağacının tam yanında bütün ihtişamıyla ayakta duruyordu.

"Yatın yere!" diye telaşla fısıldadı Will. "Bir terslik var."

Royce kımıldamadı. Aşağıdaki boş düzlüğe bakıp gülümsedi. "Anlaşılan senin ölümler başka bir kamp kurmaya karar vermiş Will," dedi.

Will'in dili tutulmuştu. Bildiği kelimelerin hepsi onu terk etmiş gibiydi. Bu imkânsızdı. Gözleri boşalmış kamp alanını baştan aşağı tarıyordu; sonunda baltada durdu. Çift taraflı büyük savaş baltası tam olarak son gördüğü yerde duruyordu. Dokunulmamıştı. Kıymetli bir silah...

"Ayağa kalk Will," diye emretti Sör Wayrnar. "Burada kimseler yok. Bir çalının altında saklamanın izin veremem."

Will istemeyerek de olsa emre itaat etti.

Sör Waymar memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışmadan Will'e bakıyordu. "İlk keşif gezimde Kara Kale'ye ellerim bomboş dönmeyeceğim. Bu adamları bulacağız!" dedi. Hızlıca etrafına bakındı. "Ağaca çık. Çabuk. Bir ateş göreceksin, bak."

Will tek kelime etmeden döndü. Tartışmak hiçbir şeye yaramayacaktı. Rüzgâr şiddetini arttırmış ve soğuk içine bıçak gibi işliyordu. Heybetli yeşil gri muhafız ağacına yöneldi. Tırmanmaya başladı. Ellerinin reçineye bulanması uzun sürmedi. Ağacın dikenleri arasında kayboldu. Hazmetme imkânsız bir yemek gibi bağırsaklarında birikmişti korku. Ormanın isimsiz tanrılarına bir du fısıldadı. Ellerini daha rahat kullanabilmek için kınından çıkardığı kamasını dişlerinin arasına aldı. Ağzındaki metal tadı garip bir huzur duygusu veriyordu.

Aşağıda kalan küçük lordun, "Kim var orada?" diye bağırdığını duydu aniden. Will meydana okumadaki tereddütü hissetmişti. Tırmanmayı bıraktı. Dinlemeye, izleme başladı.

Orman cevapladı: Yaprakların hışırtısı, derenin buzlu akışı, uzaktaki bir kar baykuşunun ötüşü.

Ötekiler, ses vermedi.

Will gözünün ucuyla, hareket eden bir şeyler gördü. Ormanın içinde adeta kayarak hareket eden solgun şekiller. Kafasını çevirdi. Karanlığın içinde salınan beyaz bir gölge fark etti. Ardından yoğun oldu gölge. Ağacın dalları rüzgârla birlikte zarifçe hareket ediyor, ahşap parmakları birbirine vuruyor. Sesler çıkarıyordu. Will aşağıda kalan soyluyu uyarmak için ağzını açtı fakat konuşmadı. Sözcükleri boğazında donmuş gibiydi. Belki yanılıyordu. Belki de gördüğü şey sadece bir kuştur. Kara düşen bir yansıma. Ay ışığının aldatmacası. Hem, gerçekten, ne görmüştü ki?

"Will, neredesin?" diye seslendi Sör Waymar. "Bir şey görebiliyor musun?" Elinde kılıcı, tedirgin

bir halde dönüp duruyordu. Gölge o da hissetmiş olmalıydı ama tıpkı Will gibi o da bir şey görmediğinden emin değildi. "Bana cevap ver Will! Hava neden bu kadar soğudu?"

Hava gerçekten soğumuştur. Will titreyerek tutunduğu dala sıkı sıkı sarıldı. Yüzü muhafız ağacının dev gövdesine yaslanmış haldeydi. Ağacın tatlı ve yapışkan reçinesini suratının her yerinde hissediyordu.

Ormanın karanlığından bir gölge çıkıp geldi. Royce'un tam önünde durdu. Uzundu. Eski kemikler gibi sert ve inceydi. Teni süt kadar beyazdı. Gölge hareket ettikçe zırhı renk değiştiriyor gibiydi. Önce yeni yağmış kar kadar beyaz, ardından gölgeler kadar kara, bazen ağaçların derin yeşil grisi üzerine damlanmış gibi benekli. Gölge hareket ettikçe ay ışığı yakamoz gibi zırhın üstünde parlıyordu.

Will, Sör Waymar Royce'un tıslayarak konuştuğunu duydu. "Daha fazla yaklaşma!" diyerek uyarı soylu, karşısına çıkan şeyi. Sesi ergen çocukları gibi çatallı çıkmıştı. Uzun samur kürkünü dalı rahat savaşılabilmek için omuzlarının arkasına attı ve kılıcını iki eliyle sıkı sıkı tuttu. Rüzgâr durmuştu. Çok soğuktu.

Öteki, sessiz adımlarla öne doğru geldi. Elinde Will'in bu zamana kadar benzerini görmediği bir uzun kılıç vardı. İnsan evladının bildiği hiçbir metal karışmamıştı bu kılıcın alaşımına. Ay ışığı altında canlı gibiydi, yarı şeffaftı. Kristalden bir dilimdi adeta. O kadar inceydi ki kenarında bakıldığında görünmüyordu. Kenarlarında belli belirsiz gerçek dışı mavi bir ışık peydahlanıyordu. sonra. Will bir şekilde bu kılıcın her türlü usturadan daha keskin olduğunu hissetti.

Sör Waymar cesurca meydan okudu. "Haydi dans et benimle öyleyse." Kılıcını küstahça başına üzerine kaldırdı. Elleri kılıcın ağırlığıyla titredi. Belki de soğuktu onu titreten. Ama tam o anda, Will bu genç soylunun artık bir çocuk olmadığını biliyordu. O, Gece Nöbetçileri'ndeki erkeklerden biriydi şimdi.

Öteki duraksadı. Will onun gözlerini görebiliyordu. Mavi. Hiçbir insan evladının sahip olmadığı kadar derin, başka bir mavi. Buz gibi yakan bir mavi. O mavi gözler yüksekte titreyen uzun kılıcın sabitlenmişti; metalin üzerinden akan ay ışığına bakıyordu. Will sadece bir kalp atışı süresince umutlanmaya cesaret etti.

Gölgelerin arasından sessizce çıktılar. İlkinin ikiziydi sanki hepsi de. Üç tane... dört... beş... Sör Waymar onlarla gelen keskin soğuk hissetmiş olmalıydı ama onları ne gördü ne de duydu. Will'i bağırarak onu uyarması gerekirdi. Onun göreviydi bu. Bağırırsa ölecekti. Titredi, sıkıca ağaca sarıldı ve sessizliğini bozmadı.

Solgun kılıç titreyerek havayı böldü.

Sör Waymar solgun kılıcı çeliğiyle karşıladı. İki kılıç birbirine değdiği anda metalin metal çarpışında çıkan o tanıdık ses duyulmadı. İnsan kulağının zar zor duyabileceği, yüksek perdeden tıpkı bir ses yankılandı. Acı içinde kıvranan bir hayvanın çığlığına benziyordu. Royce ikinci darbeyle karşıladı, ardından üçüncüsünü ve bir adım geri çekildi. Yeni bir hamleyi savuşturdu ve sonra yine geri çekildi.

Sağında, solunda, arkasında, Ötekiler'den oluşan bir izleyici grubu sessizce, sabırla, ifadesiz duruyordu. Eşsiz zırhlarının değişen renkleri onları ormanın içinde neredeyse görünmez kılıyordu ancak dövüş müdahale etmek için kıpırdamıyorlardı bile.

Kılıçlar tekrar ve tekrar buluştu. Will kulaklarını kapatmak, kılıçlar çarpıştıkça çıkan tuhaf, inleyen sesi duymamak istiyordu. Sör Waymar artık soluk soluğa kalmıştı. Burnundan çıkan nefes buharlaşıp dönüşüyordu. Kılıcı bembeyaz buz tutmuştu. Öteki'nin kılıcı aynı mavi ışıkla dans ediyordu.

Royce savunma yapmak için bir an geç kaldı. Öteki'nin solgun kılıcı soylunun metal örgü zırhının tam kolunun altından deldi. Soylu acı içinde bir çığlık attı. Zırhın örgüleri arasından sızmaya başlayarak...

kanın, soğuk havada buharı tütüyordu. Kan damlaları kara düşer düşmez kızıl köz parçaları gibi görünüyordu. Sör Waymar elini darbe aldığı yere götürdü. Köstebek derisi eldivenleri akan kanı emdi.

Öteki, Will'in bilmediği bir dilde konuşmaya başladı. Sesi kış soğukunda donmuş bir göl yüzeyinin çatlaması gibiydi ve ağzından çıkan kelimelerin alay yüklü olduğu anlaşılıyordu.

Royce ihtiyacı olan öfkeyi tekrar bulmuş gibi, "Robert için!" diye haykırdı ve hırıldanmaya başladı. Buz tutmuş uzun kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Bütün gücüyle salladığı kılıç hasmının yanına inmişti. Öteki'nin savunması neredeyse tembelceydi.

Kılıçlar buluştuğunda çelik toza dönmüştü.

Ormanın karanlığında bir çığlık yankılandı ve uzun kılıç yüzlerce ince parçaya bölündü. Kılıç kıymıkları bir iğne yağmuru gibi etrafa saçıldı. Royce dizlerinin üstüne çöktü. Feryat ediyordu. Ellerini gözlerini kapattı. Kan parmaklarının arasından akıyordu.

İzleyiciler gizli bir işaret almışçasına aynı anda yavaşça ileri doğru hareketlendi. Ellerinde kılıçlar ölüm gibi, sessiz inip kalkıyordu. Merhametsiz ve soğuk bir kıyımdı. Solgun kılıçlar soylunun zırhını ipekmişçesine kesiyordu. Will gözlerini kapattı ama saçaklardan aşağı sarkan buzlar kadim delici kahkahaları duyabiliyordu.

Gözlerini tekrar açmaya cesaret ettiğinde aradan uzun zaman geçmişti ve artık bayırda kimsel yoktu.

Nefes almaktan bile korkarak ağaçta kaldı. Ay simsiyah gökyüzünü bir uçtan diğerine sürünerek geçiyordu. Sonunda kramp girmiş kasları ve soğuktan iyice uyuşmuş elleriyle ağaçtan inmeye başladı.

Royce'un bedeni sırtüstü karın üzerinde yatıyordu. Bir kolu fırlamıştı. Kalın samur kürkü birçoğundan yerinden kesikti. Böyle cansız bedeniyle yerde yatarken Royce'un ne kadar genç olduğunu görülebiliyordu. Daha çocuktu.

Will birkaç adım ötede soylunun kılıcından geriye kalanları gördü. Kılıcın ucu yıldırım çarpmış bir ağacın dalı gibi çatallaşmış, bükülmüştü. Dikkatlice etrafına baktı ve kılıcı aldı. Bu kırık kılıç bir ipucu olacaktı. Gared kılıcı gördüğünde neler olup bittiğini, neyle karşılaştıklarını anlayabilirdi. Eğer anlamazsa Yaşlı Ayı Mormont ya da Üstat Aemon mutlaka bilirdi. Gared hâlâ atların yanında onları bekliyor muydu acaba? Acele etmeliydi.

Will doğruldu. Sör Waymar Royce hemen başında, ayakta idi.

O kıymetli kıyafetleri paçavraya dönmüştü. Suratı darmadağındı, harabeydi. Kılıcından fırlayan bir kıymık sol göz kapağına saplanmıştı.

Sağ gözü açıktı. Gözbebeği mavi bir alevle yanıyordu sanki. Bu göz görüyordu. Canlıydı!

Kırık kılıç hissiz ellerinden kayıp yere düşerken Will dua etmek için gözlerini kapattı. Uzun zaman eller yanaklarını okşadı ve ardından boğazına sıkı sıkı yapıştı. En iyi köstebek derisinden yapılmış eldivenler kanla yapış yapış olmuştu ama dokunuşları buz gibiydi.

Bran

Yaz mevsiminin bitmek üzere olduğunu hatırlatan bir serinlikle doğdu gün. Bir adamın boynunu vurulmasını izlemek için şafak vakti at üstünde yola çıktılar. Heyecandan iyice sınırları gerilm Bran'la birlikte toplam yirmi kişiydiler. Bran ilk defa, lord babası ve erkek kardeşleriyle birlikte kral adaletinin yerine getirilmesini izleyecek kadar yetişkin farz edilmişti. Yaz mevsiminin dokuzuncu Bran'ın hayatının yedinci senesiydi.

Adam, tepelerdeki küçük bir karakola götürüldü. Robb, adamın Sur'un Ötesindeki Kral Man Rayder'e kılıç yeminiyle bağlanmış bir yabanıl olduğunu düşünüyordu. Bu düşünce Bran'ın tüyleri diken diken etmeye yetti. Yaşlı Dadi'nin şömine başında anlattığı korkunç hikâyeler geldi aklına. Yabanıllar zalim adamlardır, demişti dadi. Hepsi köle taciri, hırsız ve katildi. Devler ve mezarlardaki ölüleri yiyen yaratıklarla dostluk eder, gecenin karanlığında kız çocuklarını çalar, cilalanmış kadehlerden kan içerlerdi. Uzun Gece geldiğinde yabanılların kadınları Ötekiler'le düşüp kalkar ve onlardan yarı insan yarı canavar çocuklar doğururlardı.

Ama elleri ve ayakları bağlı halde karakolda kral adaletinin yerine getirilmesini bekleyen bu adam yaşlı ve cılızdı. Neredeyse Robb'la aynı boydaydı. Her iki kulağını ve bir parmağını soğuk ısırma yüzünden kaybetmişti. Tıpkı Gece Nöbetçileri'ndeki kardeşler gibi siyahlar giymişti ama kürkü yağ ve eski püsküydü.

Soğuk sabah havasında insanların ve atların nefesleri buharlaşarak birbirine karışıyordu. Lord babasının emriyle adam bağlı olduğu duvardan çözülüp sürüklenerek önlerine getirildi. Robb ve Jon atlarının üzerinde sessiz ve dimdik oturuyorlardı. İkisinin arasında küçük midillisinin üzerinde oturmuş Bran yedi yaşından çok daha büyükmüş ve bütün bunlara daha önce de şahitlik etmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Hafif bir rüzgâr karakolun kapısını salladı. Başlarının üstünde Kışyarı'ndan Starklar'ın sancağı dalgalanıyordu; Buz beyazı zemin üstünde gri bir ulu kurt.

Bran'ın babası atının üstünde ciddi bir ifadeyle oturuyordu. Rüzgâr uzun kahverengi saçlarını dalgalandırıyor. Özenle taranmış sık sakallarına düşen beyazlar onu yaşadığı otuz beş yıldan daha yaşlı gösteriyordu. Gri gözlerine acımasız bir bakış yerleşmişti bugün. Şömine başında oturmuş yumuşak ve şefkatli sesiyle Kahramanlar Çağı'ndan ya da ormanın çocuklarından bahseden adam değildi sanki. Babam kendi yüzünden soyunup, Kışyarı Lordu Stark'ın yüzünü giymiş, diye düşündü.

Sabahın soğuşunda sorulan sorular ve verilen cevaplar vardı. Bran neler konuşulduğunu tam olarak hatırlamıyordu. Sonunda, babası hırpani adamın açıklığının tam ortasındaki demir ağacı kütüğünü getirilmesini emretti. Muhafızlardan ikisi sürükledikleri adamın kafasını sert siyah kütüğe bastırarak Lord Eddard Stark atından indi ve muhafızı Theon Greyjoy tarafından kendisine uzatılan kılıcı aldı. "Buz"du kılıcın adı. Genişliği bir erkek eli kadardı. Kılıç neredeyse Robb'dan uzundu. Kılıç Valyria çeliğinden tılsımlarla dövülmüştü ve is kadar siyahtı. Hiçbir çeliğin kenarı Valyria çeliği kadar keskin olamazdı.

Babası eldivenlerini çıkardı ve muhafızlarının başı Jory Cassel'e uzattı. Buz'u iki eliyle kavradı. "Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu, Diyar'ın Koruyucusu, Baratheon Hanedanı'ndan Bu İsimle Anılan İlk Kral Robert adına; Kışyarı Lordu, Kuzey Muhafızı, Stark Hanedanı'ndan ben Eddard, seni ölüme mahkûm ediyorum," dedi ve devasa kılıcı başının üzerine kaldırdı.

Bran'ın yanına piç kardeşi Jon Kar yaklaştı. "Midilline sahip ol ve sakın gözlerini kaçırma. Babam mutlaka fark eder," diye fısıldadı.

Bran midillisinin dizginlerini sıkıca tuttu ve başka yere bakmadı.

Babası adamın kafasını tek ve kendinden emin bir vuruşla gövdesinden ayırdı. Yaz şarabı gibi kırmızı kan karın üzerine aktı. Atlardan biri şahlandı ve kaçmaması için sıkı sıkı dizginlenmesi gerekti. Bran gözlerini kandan alamıyordu. Kütüğün çevresindeki kar, kanı büyük bir istekle içiyordu gibiydi. Bran kızılılaşan karı izledi.

Adamın kesik kafası kalın bir ağaç kökünün üstünde zıplayıp yuvarlanmaya başladı. Taş Greyjoy'un ayaklarının dibinde durdu. Theon ince, esmer, on dokuz yaşında genç bir adamdı ve her şeyde eğlenilecek bir taraf bulurdu. Kahkaha atarak kesik başın üzerine bastı. Sonra güçlü bir tekme attığı baş fırlayıp gitti.

Greyjoy'un duyamayacağı kadar alçak sesle, "Pislik," diye mırıldandı Jon. Bir elini Bran'ın omzuna koydu. "İyi iş çıkardın," dedi ciddiyetle. Jon on dört yaşındaydı. Adalet işleri konusunda görüşleri geçirmişliği vardı.

Rüzgârın hız kesmesine ve ardından hafif güneş çıkmasına rağmen, uzun sürecek Kışyarı'na dönüş hava daha soğuktu. Bran ve kardeşleri ana kafilenin epey önünde at sürüyordu ve Bran'ın midillilerin onların büyük atlarına uyum sağlamakta zorlanıyordu.

"Kaçak cesurca öldü," dedi Robb. Uzun ve geniş gövdesi, her geçen gün biraz daha büyüdü gibiydi. Annesinin renklerini almıştı. Nehirovalı Tullyler'e özgü açık tene, kızıl kahve saçlara ve mavi gözlere sahipti. "En azından cesareti vardı," dedi.

"Hayır," dedi Jon Kar sakince. "Ondaki cesaret değildi. Gözlerinde ölüm korkusu vardı. Gözlerindeki korku görülebiliyordu Stark." Jon'un neredeyse siyaha çalan çok koyu gri gözleri vardı. O gözlerden hiçbir şey kaçmazdı. Robb'la aynı yaşlardı ama bu tek benzer taraflarıydı. Jon, Robb'un kaslı yapısına oranla inceydi. Robb beyaz tenliydi, Jon ise esmer. Jon seri ve zarifti, Robb'sa güçlü ve hızlı.

Robb etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Onun o gözlerini Ötekiler alsın," diyerek küfretti. "Bence iş bir şekilde öldü. Ne dersin, köprüye kadar yarışalım mı?"

"Tamam," dedi Jon ve atını mahmuzlayarak öne fırladı. Robb bir küfür savurarak arkasından gitti. Patikadan aşağı doğru atlarını koşturuyorlardı. Rob gülüyor, naralar atıyordu. Jon sessiz ve kararlı alıyordu yolu. Dört nala giden atlar yerdeki karı havaya savuruyordu.

Bran onlara yetişmek için hamle yapmadı. Midillisinin onların atlarıyla yarışamayacağı biliyordu. Kafası kesilen adamın gözlerini o da görmüştü ve o gözleri düşünüyordu. Bir süre sonra Robb'un kahkahası duyulmaz oldu ve orman yine sessizliğe gömüldü.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, ana kafilenin ona yetiştiğini babası seslenene kadar fark etmedi bile. "İyi misin Bran?" diye sordu babası, ses tonu şefkatliceydi.

"Evet baba," diye cevap verdi. Kürk ve derilere kuşanmış halde iri savaş atının üzerinde lord babası Bran'a dev gibi görünüyordu. "Robb adamın cesurca öldüğünü söylüyor; Jon'sa korku içinde öldü diyor," dedi.

"Peki sen ne düşünüyorsun bu konuda?" diye sordu babası.

Bran düşündü. "Bir adam korkusuna rağmen cesur olamaz mı?" diyerek yanıtladı.

"Bir adamın gerçekten cesur olabileceği tek andır korktuğu an," dedi babası. "Peki bunu neden yaptığımı anlayabiliyor musun?"

"Çünkü o bir yabanıldı. Yabanıllar kadınları kaçırıp, Ötekiler'e satar."

Lord babası gülümsedi. "Yaşlı Dadı yine hikâyeler anlatmış sana. O adam yeminini bozmuş biriymiş. Gece Nöbetçileri'nden firar etmiş bir kaçaktı. Hiçbir adam kaçaklardan daha tehlikeli değildi. Kaçaklar yakalandıklarında öleceklerini bilirler ve bu yüzden en aşağılık ve en zalim suçları işler."

işlemekten çekinmezler. Ama benim sana sorduğum şey bu değildi. Ben sana adamın neden ölmeye gerektiğini sormadım. Neden ben infaz etmek zorundaydım, onu sordum."

Bran'ın bu soruya verecek bir cevabı yoktu. "Kral Robert'ın bir celladı var," dedi tereddüde.

"Evet, var," diye onayladı babası. "Ondan önceki Targaryen krallarının da olduğu gibi. Fakat bizim usulümüz kadimden geldiği üzeredir. Biz Starklar'ın damarında hâlâ İlk İnsanlar'ın kanı dolaşır. Bence cezanın, hükmü veren tarafından infaz edilmesi gerektiğine inanırız. Kılıcı, hükmü veren indirir. Bran adamın canını alacaksan, onun gözlerine bakıp son sözlerini dinleyecek cesaretin de olmalı. Bunu yapamıyorsan belki de ölmeyi hak etmiyordur hakkında hüküm verdiğin.

Bir gün Bran, Robb'un sancak beyi sen olacaksın. Kendin, kardeşin ve kralın adına yönetmek için gereken bir kalen olduğunda adalet senin ellerinden dağıtılacak. O zaman geldiğinde, ölüm emri vermekten zevk duymamalısın ama cezayı infaz etme görevinden de kaçmamalısın. Beslediğin cellatların ardına sığılan hükümdar, er geç unuttur ölümün nasıl bir şey olduğunu."

Tam o sırada önlerindeki tepenin zirvesinde Jon belirdi. Elini sallayarak bağırdı. "Baba, Bran'ın çabuk gelin. Robb'un ne bulduğuna bakın!" dedi ve yine kayboldu.

Jory atını yanlarına sürdü. "Bir sorun mu var lordum?"

"Hiç şüphesiz," diye yanıtladı soylu baba. "Gidip oğullarımın nasıl bir haylazlık peşinde olduğunu görelim." Atını hızlıca tepeye doğru sürmeye başladı. Jory, Bran ve diğerleri onun arkasından koşuyorlardı.

Robb'u köprü'nün kuzeyinde, nehir kenarında buldular. Jon hâlâ atının üstünde Robb'un yanına duruyordu. Ay dönümündeki bu yaz sonu karı ağır olmuştu. Robb dizlerine kadar kara gömülüydü. Başlığını kafasından çıkarmıştı, güneş saçlarında parlıyordu. Robb'un kollarının arasında bir şey vardı. İki çocuk fısıltıyla fakat heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

Süvariler, yamuk yumuk ve kar altında gömülü tuzaklarla dolu zeminde dikkatlice sürüyorlardı. Atlarını. Jory Cassel ve Theon Greyjoy iki kardeşin yanına ilk varanlar oldu. Greyjoy atını sürerken kahkahalar atıp şakalar yapıyordu ama aniden kesildi soluğu. Bran onun, "Tanrılar!" dediğini duydu. Greyjoy iyice huysuzlaşan atını dizginlemeye çalışırken kılıcına davrandı.

Jory çoktan kınından çıkarmıştı kılıcını. Şahlanan atını sakinleştirmeye çalışıyordu. "Robb, hemen uzaklaş ondan!" diye bağırdı.

Robb sırtıttı ve gözlerini kucağında taşıdığı şeyden ayırarak, "Sana bir şey yapamaz Jory," dedi. "Ölmüş."

Bran meraktan alev almış gibiydi. Tam midillisini zorlayıp dörtnala koşturacakken, babası herkesi köprü'nün yanında attan inmesini ve çocukların yanına yürüyerek gitmesini söyledi. Bran hızlıca atından aşağı inip koşmaya başladı.

O sırada Jon, Jory ve Theon da atlarından indi. "Yedi tepe aşkına, bu ne?" diyordu Theon Greyjoy kendi kendine.

"Bir kurt," dedi Robb.

"Bir ucube," dedi Greyjoy. "Şunun büyüklüğüne bir baksana!"

Bran ağabeylerinin yanına ulaşmak için neredeyse beline kadar gelen bir kar yığınıyla boğuşurken kalbi göğsünden dışarı çıkacakmışçasına çarpıyordu.

Kanla kaplı büyük ve karanlık bir şekil, yarısına kadar karın içine gömülmüş halde duruyordu. Karmakarışık uzun tüyleri buz tutmuş, keskin çürüme kokusu bir kadın parfümü gibi üzerine yapışmıştı. Bran, içi kıvranan kurtçuklarla dolu iki göz çukuruna ve sapsarı dişlerin görüldüğü geniş ağza baktı. Şeklin büyüklüğüydü asıl soluğunu kesen. Bu şey midillisinden bile büyüktü. Babasının

hayvan barınağındaki en büyük köpekten katbekat büyüktü.

Jon, "Ucube değil. Bu bir ulu kurt. Diğer kurlara nazaran çok daha büyük olurlar," dedi sakince.

"Sur'un bu tarafında bir ulu kurt görülmeyeli iki yüz yıl oluyor," diye karşılık verdi Theon Greyjoy.

"Ama şu an biri karşımızda duruyor, işte," dedi Jon.

Bran kara gömülmüş yaratıktan gözlerini alır almaz ağabeyinin kucağındaki tüy bohçasını gördü. Neşeli bir çığlık attı ve yanına yaklaştı. Robb'un kucağında gri siyah tüylü, gözleri henüz açılmamış bir yavru kurt vardı. Robb'un göğsü yavru için beşik olmuştu. Kafasını, deri kıyafetler arasında sarmaya çalışacak meme arıyormuş gibi Robb'un göğsüne yaslamıştı. Hafif, acıklı sesler çıkarıyordu. "Korkmana gerek yok," dedi Robb. "Ona dokunabilirsin."

Bran tereddütle bir an için dokundu yavruya ve hemen geri çekti elini. "Al bakalım," dedi ağabeyi Jon ve kucağına başka bir yavru verdi. "Tam beş taneler." Bran kara oturdu ve kucağındaki yavruya kolda sarıldı. Yanağına değen tüyler yumuşacık ve sıcaktı.

"Bunca yıl sonra diyarda gezinmeye başlayan ulu kurlar. Hiç hoşlanmadım bundan," diye mırıldandı Seyis başı Hullen.

"Bu bir alamet," dedi Jory.

Babalarının kaşları çatıktı. "Bu sadece bir hayvan leşi Jory," dedi. Leşin etrafında dönerken çizimleri altında ezilen buz tabakası çıtırdıyordu. "Anne kurdu neyin öldürdüğünü biliyor muyuz?"

"Boğazına bir şey takılmış," diye yanıtladı Robb. Daha babası soruyu sormadan cevabı bulduğu içi gururlanmış gibiydi. "İşte orada, çenesinin tam altında."

Babası dizlerinin üstünde çöktü ve elini hayvanın başının altına koydu. Ulu kurdun boğazında hızla bir cisim çıkardı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. Elinde kanla kaplı, çatal uçla kopmuş, kırık bir geyik boynuzu vardı.

Bütün kafile derin bir sessizliğe gömüldü. Herkes huzursuzca boynuzla bakıyor ve kimse konuşmayı cesaret edemiyordu. Bran bile, neler olduğunu anlamamasına rağmen, korkuya esir düşmüştü.

Babaları elindeki boynuzu bir kenara fırlattı ve kanla kaplı ellerini karda temizledi. "Yavrulara doğuracak kadar yaşayabilmesine şaşırımdım," dedi. Sesi kafilenin üzerindeki korku büyüsünü bozmuş gibiydi.

"Belki de sağ değildi," dedi Jory. "Pek çok hikâye duydum. Belki de bu dişi, enikler dışarı çıkarkan ölüydü."

"Ölüden doğan," dedi bir başka adam. "Uğursuzluk."

"Sorun yok," dedi Hullen. "Kısa zaman içinde enikler de ölmüş olacak."

Bran dehşetle bir çığlık attı.

"Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi," dedi Theon Greyjoy. Kılıcını çıkardı. "Şu yaratıkları barınaktan verin."

Küçük yavru başına gelecekleri anlamış gibi kafasını Bran'ın elleri arasında hareket ettiriyordu. "Hayır!" diye bağırdı Bran öfkeyle. "O benim!"

"Kılıcını yerine koy Greyjoy," diye emreden bir sesle konuştu Robb. Sesi tıpkı babası gibi, bir güce olacağı kumandan gibi çıkmıştı. "Bu yavrular bizde kalacak."

"Bunu yapamayız evlat," dedi Hullen'ın oğlu Harwin.

"Yapılacak asıl merhametli şey onları şimdi öldürmek," diyerek lafa karıştı Hullen.

Bran destek almak istermişçesine babasına baktı fakat adam kaşlarını çatmış, somurtuyordu.

"Hullen haklı oğlum. Soğuk ve açlıkla gelecek zor ve acılı bir ölümden iyidir."

"Hayır!" diye bağırdı tekrar Bran. Gözleri yaşla dolmuştu ama babasının onu ağlarken görmesi istemiyordu. Kafasını çevirdi.

Robb inatla ısrar etti. "Sör Rodrik'in kızıl dişi köpeği geçen hafta yine doğurdu ama yavrular hiçbirini yaşamadı. Hâlâ fazlasıyla sütü vardır, emzirebilir."

"Emmeye çalıştıkları anda yavruları paramparça eder köpek."

"Lord Stark," dedi Jon. Babasına böyle resmi hitap etmesi garipti. Bran umutsuzca Jon'a bakıyordu. "Beş yavru var. Üç erkek, iki dişi," dedi Jon babasına.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu lord.

"Sizin de beş meşru evladınız var. Üç oğul, iki kız. Ulu kurt Stark Hanedanı'nın arması. Bu yavrular sizin çocuklarınız tarafından sahiplenilmek için doğmuş."

Bran babasının yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Kafiledeki adamlar bakışıyordu. Bran yedi yaşında olmasına rağmen ağabeyi Jon'un ne yaptığını anlamıştı. Yavruların sayısı lordun çocuklarına denk çünkü Jon kendisini hesaba katmamıştı. Kızları ve hatta bebek Rickon'u saymıştı ama kuzeyde gayrimeşru doğan şansız çocuklara verilen "Kar" soyadını taşıyan kendisini toplamın dışında tutmuştu.

Babaları da Jon'un ne yaptığının farkındaydı. "Kendin için bir yavru istemez misin Jon?" diye yumuşacık bir sesle.

"Bu ulu kurt Stark Hanedanı'nın sancağını onurlandırıyor," dedi Jon. "Ben bir Stark değilim baba."

Lord babaları düşünceli fakat takdir dolu bir ifadeyle baktı Jon'a. Robb çöken sessizliği bozdu. "Ben yavruyu ellerimle besleyeceğim baba. Bir havluyu süte bastıracağım ve yavru oradan emecek."

"Ben de!" diye bağırdı Bran.

Lord, kararlılıklarını tartıyormuş gibi oğullarına bakıyordu. "Söylemesi kolay, yapması zor," dedi. "Hizmetkârlarımızın vaktini bu işle harcamanızı istemem. Eğer bu yavrulara bakmak istiyorsanız bütün işi kendiniz yapacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Bran başıyla onayladı. Yavru kurt kollarının arasında hareket ediyor, sıcak diliyle yanağına yalıyordu.

"Ayrıca onları eğitmek zorundasınız. Sizi temin ederim ki barınak başı bu canavarlara dokunma bile. Ve eğer bu yavruları ihmal eder, kötü yetiştirir, vahşileştirirseniz tanrılar yardımcınız olsun. Bunlar küçük bir ödül için maskaralık yapan ya da bir tekmeyle uzaklaştırabileceğiniz köpeklerle benzemez. Bir ulu kurt adamın kolunu, bir köpeğin fareyi öldürdüğü gibi kolayca koparır yerinden. Eğer yavruları büyütme istediğinizden emin misiniz?"

"Evet baba," dedi Bran.

"Evet," diye onayladı Robb.

"Bu yavrular siz ne yaparsanız yapın ölecek."

"Ölmeyecekler. Onları yaşatacağız," dedi Robb.

"Öyleyse alıyorsunuz. Jory, Desmond, diğer yavruları da alın. Artık Kışyarı'na dönmemizin zamanı geldi."

Atlarına binip yola çıktıklarında, Bran zaferin şekerli tadını ağzında hissediyordu. Yavru kurdun kıyafetindeki deri katlarının arasında sarmalamış, sıcak bedenine yaslanmış, yolculuk için güven almıştı. Şimdi yavrusuna ne isim vereceğini düşünüyordu.

Köprünün yarısına geldiklerinde Jon aniden durdu.

"Ne oldu Jon?" diye sordu babası.

"Duymuyor musunuz?"

Bran ağaçları sallayan rüzgârı, demir ağacından yapılmış köprüye vuran nal seslerini, aç yavruya gelen gurultuları duyuyordu ama Jon bambaşka bir şeyi dinliyor gibiydi.

"İşte!" dedi Jon. Hemen atını çevirdi ve tam ters istikamete, köprünün başına doğru koştu. Ölü kurdun olduğu yerde atından inip yere çöktü. Bir an sonra, yüzünde bir gülümsemeyle, kafileyi doğru geliyordu.

"Diğer yavrulardan uzakta kalmış olmalı," dedi Jon.

"Ya da uzağa bırakılmış," dedi babaları altıncı yavruya bakarken. Bu yavrunun tüyleri bembeyazdı. Gözleri kan kadar kırmızıydı. Bran, diğer yavruların gözleri henüz açılmamışken, bu beyaz yavrunun gözlerinin neden açık olduğunu merak etti.

"Bu bir albino," dedi Theon Greyjoy. Eğleniyor gibiydi. "Bu enik diğerlerinden de önce can verir."

Jon Kar babasının himayesindeki çocuğa uzun ve soğuk bir bakışla cevap verdi. "Ben senin gi düşünmüyorum Greyjoy," dedi. "Bu yavru benim."

Catelyn

Catelyn bu tanrı korusunu hiç sevememişti.

Üç Dişli Mızrak'ın Kızıl Çatal'ında, Nehirova'nın en güneyinde bir Tully olarak dünyaya gelmiş Oradaki tanrı korusunda, uzun kızıl ağaçların ışıldayan dereler üzerine alaca benekler bıraktığı kuşların gizli yuvalarında şarkılar söylediği, çiçek ve baharat kokan, parlak, havadar bahçeler vardı.

Kışyari'nın tanrı korusu daha farklıydı. Çevresinde yükselen kasvetli duvarların ortasında yüzyıllardır el sürülmemiş, üç dönümlük karanlık ve ilkel bir ormandı. Nemli toprak ve çürümüşlük kokuyordu. Burada kızıl ağaç yetişmiyordu. Burası, dalları gri yeşil dikenlerden oluşan zırhlar giymiş muhafız ağaçlarının, kudretli meşelerin ve en az kök saldıkları diyarın toprağı kadar yaşlı demir ağaçlarının ormanıydı. Birbirine yakın, kalın, koyu renkli ağaç gövdelerinin yüksekteki dalları iç içe geçerek, gökyüzünde sık örülmüş bir kubbe oluşturuyordu ve şekilsiz ağaç kökleri toprak altına gürleşiyordu. Burası kuluçkaya yatmış gölgelerin ve derin sessizliklerin ormanıydı. Bu orman yaşayan tanrıların isimleri de yoktu.

Ama bu gece kocasını burada bulacağını biliyordu. Kocasını ne zaman bir adamın canını alsa, gel bu tanrı korusunda dua eder, sükûnet ve huzur arardı.

Catelyn yedi kutsal yağ ile vaftiz edilmiş ve Nehirova septinin gökkuşağı havuzuna isimlendirilmişti. Babası, büyükbabası ve onlardan öncekiler gibi İnanç'a mensuptu. Onların tanrılarının isimleri vardı ve yüzleri anne babasının yüzleri kadar tanıdıktı. Buhurdanlıkları bir asırlık ışıkla adeta canlanan yedi kenarlı bir kristal, şarkı söylerken giderek yükselen sesler eşliğinde ibadet ederlerdi. Tullyler'in de, her hanedanın olduğu gibi bir tanrı korusu vardı ama koru huzur için gezinmek, kitap okumak ya da güneşin altında uzanıp dinlenmek içindi. İbadet sept denilen ibadethanelerde yapılırdı.

Ned, Catelyn'in hatırına, yedi yüzlü tanrıları adına şarkı söyleyebilmesi için küçük bir sept inşa ettirmişti ama Starklar'ın damarlarında İlk İnsanlar'ın kanı dolaşıyordu. Onlar yeşil ormanın yaşlı isimsiz, yüzü olmayan tanrılarına inanıyordu, ormanın çocukları gibi.

Korunun ortasında, siyah ve soğuk gölcüğün üzerine eğilmiş kadim bir büvet ağacı vardı. Ned bu ağacı "yürek ağacı" olacak seçmişti. Büvet ağacının kabuğu kemik kadar beyaz, yaprakları koyu kırmızıydı. Yapraklar kana bulanmış binlerce el gibi görünürdü. Ulu büvet ağacının gövdesine, uzun melankolik ifadeli bir surat oyulmuştu. İyice derin oyulmuş göz çukurları kurumuş reçine yüzünde kıpkızıldı ve tuhaf bir şekilde etraftaki her şeyi izliyor gibi dururdu. Yaşlıydı bu gözler, Kışyari'nda bile yaşlı. Eğer efsaneler doğruysa Mimar Brandon'ın ilk taşı yere koyuşunu, ardından kalenin granit duvarlarının yükselişini izlemişlerdi. Rivayete göre yüzyıllar önce, İlk İnsanlar, Dar Deniz'den gelmeden evvel ormanın çocukları oymuştu ağaçlara bu yüzleri.

Yeşil adamların ısrarla ağaçların nöbetini tuttuğu Yüzler Adası haricinde, güneydeki son büvet ağaçları da en az bin yıl önce kesilmiş ya da yakılmıştı. Burada durum başkaydı. Burada her kalenin bir tanrı korusu, her tanrı korusunun bir yürek ağacı ve her yürek ağacının bir surati vardı.

Catelyn kocasını büvet ağacının altında, yosun tutmuş bir kayanın üstünde otururken buldu. Kılıcı Buz'u kucağına yatırmış, gece kadar karanlık sularla üzerindeki kanı temizliyordu. Tanrı korusunun zeminini binlerce yıldır kaplayan kalın humuslu toprak Catelyn'in ayak seslerini yutuyordu ama büvet ağacının gözleri her adımını izliyordu sanki. "Ned," diye seslendi usulca.

Ned karısına bakmak için kafasını kaldırdı. "Catelyn," dedi. Sesi mesafeli ve ciddiydi. "Çocukları nerede?" diye sordu.

Catelyn'e her zaman sorduğu soruydu bu. "Mutfaktalar. Kurt yavrularına verecekleri isimleri tartışıyorlar." Pelerinini yere serdi. Sırtını büvet ağacına dayayarak gölcüğün kenarına oturdu. Sur ağaca dönük olmasına rağmen gözlerin onu izlediğini hissediyordu. Bu histen kurtulmaya çalıştı. "Arya çoktan yavruya âşık oldu. Sansa adeta büyülendi fakat Rickon alışamadı henüz."

"Korkuyor mu?" diye sordu Ned.

"Biraz," dedi Catelyn. "Daha üç yaşında."

Ned suratını buruşturdu. "Korkularıyla yüzleşmeyi öğrenmeli. Sonsuza kadar üç yaşında kalmayacak. Kış geliyor," dedi.

"Evet," diyerek onayladı Catelyn. Kocasının kelimeleri her zaman olduğu gibi onu ürpertmişti Starklar'ın sözü. Her büyük hanedanın böyle sözleri vardı. Hanedan özdeyişleri, duaya benzeyen cümleler, zafer, onur, dürüstlük ve sadakatle ilgili iftihar dolu ifadeler. İnanç ve cesaret yeminleri Starklar dışındaki bütün hanedanların sözleri bunları anlatırdı. Kış geliyor, derdi Starklar. Catelyn ki bilir kaçınıcı kez, kuzeylilerin ne kadar tuhaf insanlar olduğunu düşündü.

"Hakkını vermem gerek, adam iyi bir şekilde öldü," dedi Ned. Elindeki yağlanmış deri parçasını özenle kılıcına sürüyordu. Metal koyu bir parlaklık kazanmaya başlamıştı. "Bran için de sevindim" diye devam etti. "Onu görmeliydin. Gurur duyardın."

"Ben Bran'la her zaman gurur duyuyorum," diye yanıtladı Catelyn. Adamın kılıcını okşamasını seyrediyordu bir yandan. Kılıç dövülürken birbiri üzerine bindirilmiş yüzlerce katmanı seçebiliyordu. Catelyn kılıçlara hiç ilgi duymuyordu ama Buz'un kendine has güzelliğini inkâr edemezdi. Kılıç Kiyamet'in kadim Özgür Kale'yi yıkmasından önce, Valyria'da demir ustalarının kılıç yaparken çekiçlerinin yanı sıra, büyü de kullandığı zamanlarda yapılmıştı. Buz tam dört yüz yaşındaydı ancak dövüldüğü ilk günkü kadar keskindi hâlâ. Taşdığı isim kendisinden de eskiydi. Kahramanlık Çağı'ndan kalan bir mirastı adı. O zamanlar Starklar, Kuzey Kralları'ydı.

"Bu seneki dördüncü adamdı bu," dedi Ned üzüntüyle. "Zavallı adam delirmiş gibiydi. Bir şey için öyle derin bir korku salmıştı ki kelimelerimi duymuyordu bile." İçini çekti. "Benjen, Gece Nöbetçileri'ndeki kardeşlerin sayısının binin altına düştüğünü yazmış bana. Kaybettiğimiz adamlar sadece kaçaklar değil. Keşiflerde de adam kaybediyoruz."

"Yabanılların işi mi?" diye sordu Catelyn.

"Başka kimin işi olacak?" diye yanıtladı Ned. Buz'u kaldırdı ve soğuk çeliğe baştan aşağı baktı. "Daha da kötü olacak. Korkarım sancakları kaldırıp kuzeye gitmem, Sur'un Ötesindeki Kral'ın meseleyi kökünden çözmek için hesaplaşmam gereken gün yaklaşıyor."

"Sur'un ötesine mi?" Bu düşünce Catelyn'i titretmeye yetmişti.

Ned karısının yüzündeki dehşeti gördü. "Mance Rayder bizi korkutabilecek bir adam değil," dedi.

"Sur'un ötesinde çok daha karanlık şeyler de var," diye yanıtladı Catelyn. Döndü ve arkasındaki büvet ağacına baktı. Ağaç soluk gövdesi, kıpkırmızı gözleri ve ağır düşünceleriyle onu izliyormuş gibi dinliyordu.

Ned şefkatle gülümsedi. "Yaşlı Dadi'dan çok hikâye dinliyorsun. Ötekiler, ormanın çocukları kadar ölü. Onlar ölüp gideli neredeyse sekiz bin yıl oldu. Üstat Luwin'e sorarsan, hiç yaşamadılar, dediler. Onları gerçekten görmüş olan kimse yok."

"Bu sabaha kadar bir ulu kurt gören de yoktu," diye hatırlattı Catelyn.

"Bir Tully kadınıyla tartışmamam gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım," dedi Ned gülümseyerek. Buz'u kınına yerleştirdi. "Buraya bana korku masalları anlatmak için gelmiş olamazsın. Bu koruyu ne kadar az sevdiğini biliyorum, söyle bana leydim, neyin var?"

Catelyn kocasının elini avuçlarına aldı. "Bu sabah keder verici bir haber aldık lordun. ~~Düşüncelerini temizlemeden söylemek istemedim.~~" Haberin yaratacağı darbeyi yumuşatmanın bir yolu yoktu, bu yüzden bir çırpıda söyledi Catelyn. "Çok üzgünüm sevgilim. Jon Arryn ölmüş."

Gözleri buluştu. Catelyn bu haberin kocasını nasıl sarsacağını biliyordu; lordun gözlerindeki hüznü dayanılmazdı. Ned gençliğinde Kartal Yuvası'nda eğitilmişti ve çocuğu olmayan Lord Arryn her Ned'in, hem de himayesi altına aldığı diğer çocuk olan Robert Baratheon'ın ikinci babası olmuştu. Deli Kral İkinci Aerys Targaryen ikisinin de kellesini istediğinde, Kartal Yuvası Lordu Arryn, ay ve şahinle süslenmiş sancaklarını kaldırarak isyan etmiş, koruma sözü verdiği iki çocuğu teslim etmesi yerine savaşmayı tercih etmişti.

Ve on beş yıl önce bir gün, Ned ve Lord Arryn, Nehirova'nın septinde, Lord Hoster Tully'nin ilk kızıyla evlendiklerinde, bu ikinci baba aynı zamanda kardeşi olmuştu.

"Jon..." diye mırıldandı Ned. "Bu haber kesin doğru mu?" diye sordu.

"Zarfın üzerinde kralın mührü vardı ve mektup Robert'ın el yazısıyla yazılmıştı. Sana vermek üzere sakladım," dedi Catelyn. "Robert, Lord Arryn'ın çabuk öldüğünü de yazmış. Üstat Pycelle bile öyle çaresiz kalmış ki, daha fazla acı çekmemesi için lorda haşhaş sütü içirmiş."

"Ölüm karşısında küçük bir merhamet sanırım," dedi Ned. Catelyn onun yüzündeki derin acıyı görebiliyordu ama bu durumda bile kendisinden önce karısını düşünüyordu. "Ya kız kardeşin? Jon'un oğlu? Onlardan bir haber var mı?"

"Mektupta sadece iyi oldukları ve Kartal Yuvası'na döndükleri yazıyordu," dedi Catelyn. "Keşke Nehirova'ya gitselerdi. Kartal Yuvası çok yüksek ve ıssız bir yer. Üstelik orası her zaman kocasının yeri oldu, onun değil. Lord Jon'un hatıraları onu orada rahat bırakmayacak. Her taşın üzerinde bir anı kazılı. Kız kardeşimi tanıyorum. Şu anda ihtiyacı olan şey aile ve dost şefkati aslında."

"Amcan Vadi'yi bekliyor değil mi? Jon onu Geçit Şövalyesi ilan etmişti."

Catelyn başıyla onayladı. "Brynden'ın kardeşim ve oğlu için elinden geleni yapacağına eminim. Ben biraz teselli bulmamı sağlıyor ama yine de..."

"Yanına gitmelisin," dedi Ned. "Çocukları da götür. İçindeki boşluğu çocuk sesleri ve kahkahaları doldur. O zavallı çocuğun da yalnız kalmaması gerek. Etrafında başka çocuklara ihtiyacı var şu anda. Lysa da kederiyle baş başa kalmamalı."

"Gidebilmeyi isterdim ama başka havadislerim de var," dedi Catelyn. "Mektupta, kralın seni ziyaret etmek üzere Kışyari'na doğru yola çıktığı yazıyor."

Ned'in duyduğunu anlaması için zaman geçmesi gerekti ama sonunda anladığında gözlerinde karanlık kayboldu. "Robert buraya mı geliyormuş?" Kadın başıyla onayladığında, Ned'in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Catelyn kocasının neşesini paylaşabilmek isterdi ama avlularda konuşulanları duymuştu. Boğazının kırık bir geyik boynuzuyla kara gömülmüş ölü bir ulu kurt. Dehşet sinsi bir yılan gibi koynuna girmişti. Alametlere hiç anlam yüklemeyen sevgili kocasına gülümsemek için zorladı kendini. "Eğer habere sevineceğini biliyordum," dedi. "Sur'daki kardeşine de haber göndermeliyiz."

"Evet, elbette," diyerek onayladı Ned. "Benjen burada olmak isteyecektir. Üstat Luwin'e en hızlı haberci kuşunu salmasını söylemeliyim." Ayağa kalktı ve ellerinden tutup Catelyn'i de kaldırdı. "Lanetler olsun. Görüşmeyeli kim bilir kaç yıl oldu. Böyle son anda mı haber verilir? Mektupta kimin kişilik bir kabileyle geleceği yazıyor mu?"

"En az yüz şövalye, hizmetkârları, onların yarısı kadar da hürsüvari geleceğini tahmin ediyoruz. Cersei ve çocukları da onlarla birlikteymiş."

"Robert onların güvenliği için aheste hareket edecektir. Bu çok iyi. Böylece hazırlanmak için biraz zaman kazanmış oluruz," dedi Ned.

"Kraliçe'nin erkek kardeşleri de kafiledeymiş" dedi Catelyn.

Ned bu haber karşısında yüzünü buruşturdu. Catelyn kocasının, kraliçenin ailesine karşı pek sevgi beslemediğini biliyordu. Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı her şey kazanıldıktan ve zafere kesinleştikten sonra koşmuşlardı Ned'in yardımına. Ned bunu asla affedememişti. "Ne yapalım Robert'ın ziyaretinden alacağım keyfin bedeli birkaç Lannister'a katlanmaksa, seve seve. Robert sarayının yarısını beraberinde getiriyormuş gibi geldi bana."

"Diyar kralı takip eder," dedi Catelyn.

"Çocukları görmek de iyi olacak. Son gördüğümde, en küçükleri hâlâ Lannister kadınının memesiyle emiyordu. Şimdi beş yaşlarında olmalı değil mi?"

"Prens Tommen yedi yaşına geldi. Bran'la yaşıtılar. Lütfen Ned, diline biraz hâkim olmalısın. Lannister kadını dediğin kadın artık bizim kraliçemiz ve duyduğuma göre her geçen yıl biraz daha artıyormuş azameti."

Ned karısının elini sıktı hafifçe. "Bir ziyafet düzenlemeliyiz. Şarkıcılar olmalı. Robert mutlaka ayağa da çıkmak isteyecektir. Jory'yi şeref muhafızları birliğiyle birlikte güneye yollamalıyım ki kafile Kral Yolu'nda karşılayıp buraya kadar eşlik etsin. Ah, Tanrılar! Biz bu kadar insanı nasıl besleyeceğiz? Yola çoktan çıkmış dedin değil mi? Sen de, asil postun da kahrolun be adam!"

Daenerys

Ağabeyi, elbiseyi iyice görebilmesi için yukarı kaldırdı. "Şu güzelliğe bak. Haydi durma, doku Kumaşı hisset," dedi.

Dany elbiseye dokundu. Elbise o kadar yumuşaktı ki, parmaklarının arasından su gibi akıyor adeta. Daha önce bu kadar yumuşak bir şey giyip giymediğini hatırlamıyordu. Olağanüstü yumuşaklığı neredeyse korkutucuydu. Ellerini elbiseden çekti. "Bu benim mi?"

"Yargıç İlyrio'nun armağanı," dedi Viserys gülümseyerek. Erkek kardeşinin neşesi epey yerindeydi bu akşam. "Elbisenin rengi gözlerindeki menekşeyi ortaya çıkaracak. Altın da takacaksın, ayrıca çok çeşitli mücevherler. İlyrio söz verdi. Bu gece bir prenses gibi görüneceksin."

Bir prenses... diye düşündü Dany. Prensesliğin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Belki de gerçekte bilmediği içindi. "Bize neden bu kadar çok şey veriyor?" diye sordu. "Bizden istediği ne?" Neredeyse altı aydır yargıcın evinde kalıyorlardı. Onun yemeğini yiyor, hizmetçileri tarafından şımartılıyorlardı. Dany on üç yaşındaydı. Böylesi büyük hediyelerin bir karşılık beklemeden verilmeyeceğini bilece kadar olgundu. Özellikle Özgür Şehir Pentos'ta.

"İlyrio aptal değil," dedi Viserys. Sıksa, sinirli elleri ve soluk lila renkli gözleriyle hummalı bakan genç bir adamdı. "Yargıç, tahtıma kavuştuğumda dostlarımı unutmayacağımı biliyor."

Dany bir şey söylemedi. İlyrio aslında bir tüccardı. Değerli taşlar, baharatlar, ejderha kemikleri gibi iştah kabartan her şeyi alıp satardı. Dokuz Özgür Şehir'in hepsinde dostları vardı. Hatta Valer Dothrak'ta ve çok daha uzak topraklarda, Yeşim Denizi'nin ardındaki efsanevi yerlerde bile tanıdıkları olduğu söyleniyordu. Doğru fiyat teklif edildiğinde neşe içinde satmayacağı bir dostu olmadığı söylenenler arasındaydı. Dany yargıçla ilgili sokaklarda söylenenleri biliyordu, hepsini duymuştu ama erkek kardeşinin hayal ağlarını koparmak, onu hayal kurarken sorgulamak istemiyordu. Erkek kardeşi öfkelenildiğinde korkunçlaşıyordu. Viserys böyle durumlara "Ejderhayı uyandırmak" diyordu.

Viserys elbiseyi kapının kenarına astı. "İlyrio sana banyo yaptırmaları için köleleri gönderecek. Şahin ahır kokusunun, üstünden çıktığından emin ol. Khal Drogo'nun binlerce atı var, bu gece binecek başlıca türü bir at arıyor." Eleştiri dolu bakışlarla kız kardeşini süzdü. "Hâlâ kambur duruyorsun. Duruşunu düzelt," dedi. Kızın omuzlarını elleriyle geriye itti. "Artık bir kadının vücuduna sahip olduğunla göstermelisin onlara." Parmakları kızın yeni tomurcuklanan göğsünü yukarıdan aşağı doğru okşadı ve göğüs ucunu sıktı. "Bu gece beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Eğer uğratırsan sonuçlarını katlanırsın. Uyuyan ejderhayı uyandırmak istemezsin değil mi?" Parmakları göğüs ucunu zalimce bükte. Elbisesinin kalın kumaşı üzerinden hoyratça buruyordu göğüs ucunu. "İstemezsin değil mi?" diye tekrarladı.

"Hayır," diye yanıtladı Dany çaresizce.

Erkek kardeşi gülümsedi. "Harika." Kızın saçlarını adeta şefkatle okşadı. "Saltanatımın tarihi yazdıklarında benim tatlı kız kardeşim, bu gece başladığını söyleyecekler."

Ağabeyi odadan çıktığında Dany pencerenin önüne gitti ve körfezin sularını efkârla izlemeye başladı. Batan güneşin altında, Pentos'un kare tuğlalardan yapılmış binalarının silüetleri yan yana dizilmişti. Kırmızı rahiplerin gece ateşlerini yakarken söyledikleri şarkıları ve malikânenin duvarlarının ardında gürültüyle oyun oynayan pejmürde kıyafetli çocukların seslerini duyuyordu. Bu an için dışarıda onlarla olabilmeyi diledi. Yalın ayak, nefesi kesilmiş halde, paçavralar içinde, hayal geçmişi ve geleceği olmadan, Khal Drogo'nun malikânesindeki ziyafete davet edilmiş olmadıkça dışarıda onlarla birlikte koşturabilmeyi hayal etti.

Batan güneşin ardında, Dar Deniz'in öbür kıyısında, yeşil tepeli, çiçeklerle kaplı ovaları ola gürleyerek akan büyük nehirlerin bulunduğu, mavi gri dağların sırtına kondurulan koyu taşlarda örülü kalelere ev sahipliği yapan ve lordlarının sancağı altında savaşa giden zırhlı şövalyelerin olduğu bir yer vardı. Dothraklar o topraklara Rhaesh Andahli diyordu. Yani Andallar'ın yurdu. Özgü Şehirler'deyse, Batıdiyar ya da Gün Batımı Krallıkları denirdi. Erkek kardeşi çok daha basit bir isim bulmuştu: "Bizim topraklar." Bu iki kelime dudaklarından hiç eksik olmayan bir duaya dönüşmüştü. Sanki, yeterince tekrar ederse tanrılar duyacaktı onu. "Kan hakkıyla bizim, bizden hıyanetle çalınmaz ama özde hâlâ bizim, sonsuza kadar bizim. Ejderhadan bir şey çalınamaz. Hayır çalınamaz. Ejderha unutmaz."

Belki ejderha hatırlıyordu ama Dany hatırlamıyordu. Ağabeyinin bizim topraklarımız dediği, Dar Deniz'in karşı kıyısındaki bu yerleri hiç görmemişti. Sürekli bahsettiği Casterly Kayası, Kart Yuvası, Yüksek Bahçe, Arryn Vadisi, Dorne ve Yüzler Adası onun için anlamsız kelimelerdi sadece. İşgalci'nin ordularından korunmak için Kral Toprakları'ndan kaçtıklarında Viserys sekiz yaşındaydı. Daenerys ise annesinin rahminde bir tohumdu o zamanlar.

Ağabeyi o topraklardan sürülüşleriyle ilgili o kadar çok hikâyeye anlatmıştı ki, Dany gözünü canlandırabiliyordu bazen. Siyah yelkenlerine ay ışığı vuran gemiyle Ejderha Kayası'na kaçışları, ağabeyleri Rhaegar'ın Üç Dişli Mızrak'ın kanlı sularında İşgalci'ye karşı verdiği mücadele ve sevdiği kadını korurken ölmesi, Kral Toprakları'nın, Viserys'in İşgalci'nin köpekleri dediği Lannisterlar ve Starklar tarafından yağmalanması, Rhaegar'ın veliahtı bebeğinin, annesi Dorne Prensesi Elia'nın göğsünden alınması ve bütün yalvarışlarına rağmen gözünün önünde katledilmesi, taht odasının duvarlarındaki cilalı ejderha kafataslarının şahitliğinde. Kral Katili'nin tek hamlede babalarının boğazını altın bir kılıçla kesmesi.

Dany kaçışlarından dokuz ay sonra, öfkeli bir fırtınanın adayı darmadağın etmesine ramak kaldı. Ejderha Kayası'nda doğmuştu. Yaşayanlar o fırtınanın korkunç olduğunu söylüyordu. Targaryen donanması, limanda demir atmış olmasına rağmen sular tarafından yutulmuştu. Siper duvarlarında sökülen büyük bloklar Dar Deniz'in vahşi sularına yapraklar gibi savrulmuştu. Annesi Dany'yi doğururken can vermişti ve bu sebeple ağabeyi Viserys onu hiç affetmemişti.

Dany, Ejderha Kayası'nı da hatırlamıyordu. Oradan da kaçmak zorunda kalmışlardı. Çünkü İşgalci'nin kardeşi yeni inşa ettiği donanmasıyla tekrar yelken açmıştı. Hanedanlarının sahip olduğu Yedi Krallık'tan ellerinde kalan sadece Ejderha Kayası idi ama orayı da uzun zaman ellerinde tutamayacaklardı. Ejderha Kayası'ndaki garnizon, onları İşgalci'ye satmaya hazırdı. Bir gece vakti Sör Willem Darry ve dört sadık adamı, ağabeyi ve kendisinin kaldığı çocuk odasına girmiş, onları ve sütannelerini tehlikeden uzaklaştırmak için alıp götürmüştü. Aynı gece Braavos'un güvenli kıyılarına doğru yelken açmışlardı.

Sör Willem'i hayal meyal hatırlıyordu. İri gri sakallı, yarı kör, hasta yatağından bile kükreyerek emirler yağdıran bir adamdı. Hizmetçilerin ödü kopardı ondan ama Dany'ye her zaman şefkat ve nezaket gösterirdi. "Küçük Prensesim" diye seslenirdi ona. Bazen de "Leydim" derdi. Sör Willem'in elleri eski deriler kadar yumuşaktı. Hasta yatağından hiç çıkmadı. Hastalığın nemli, sıcak, şekerli tuhaf kokusu her geçen gün biraz daha çöküyordu üstüne. O zamanlar Braavos'taki kırmızı kapı büyük evde yaşıyorlardı. Dany'nin kendisine ait bir odası vardı o evde. Penceresinin hemen dibinde bir limon ağacı vardı. Sör Willem öldükten sonra, hizmetçiler kalan parasının hepsini çaldı ve iki kardeşi kapının önüne koydu. Büyük kırmızı kapı yüzlerine kapandığında çok ağlamıştı Dany.

O günden beri adeta birer göçebe gibi yaşıyorlardı. Braavos'tan Myr'e, Myr'den Tyrosh'a, oradan Qohor'a, ardından Volantis'e, Lys'e. Hiçbir yerde uzun süre kalmalarına izin vermiyordu ağabeyi. İşgalci'nin kiralık katillerinin hâlâ peşlerinde olduğunu söylüyordu ama Dany hiç görmemişti.

bahsettiği bu adamları.

İlk zamanlarda bütün yargıçlar, hükümdarlar ve tacir prensler, kalan son iki soylu Targaryen kardeşleri ağırlamaktan, sofralarında yedirip içirmekten memnuniyet duyuyordu. Fakat yıllar geçtikçe ve İşgalci, Demir Taht'ta oturmaya devam ettikçe, kapılar yüzlerine kapanmaya başladı. Hayatları her gün biraz daha merhametsizleşiyordu. Elllerinde kalan son hazine parçalarını sırayla satmak zorunda kalmışlardı. Annelerinin tacını sattıklarında ellerine geçen parayı bile son kuruşuna kadar harcamışlardı. Pentos'un sokaklarında ve meyhanelerinde, Viserys için "Yalvaran Kral" diyorlardı. Dany kendisine nasıl bir isim taktıklarını bilmek istemiyordu.

"Bir gün her şeyi geri alacağız tatlı kız kardeşim," diye sözler veriyordu Viserys. Elleri titriyordu bu konudan bahsederken. "Mücevherleri, ipekleri, Ejderha Kayası'nı, Kral Toprakları'nı, Demir Taht ve Yedi Krallık'ı, bizden çalınan ne var ne yoksa hepsini geri alacağız." Viserys o gün için yaşıyordu. Daenerys'in geri istediği şeyse, kırmızı kapılı büyük ev, penceresinden ona gülümseyen limon ağacı ve asla yaşayamadığı çocukluğuydu.

Kapıya hafifçe vuruldu. "Gir," dedi Dany pencereden uzaklaşırken. İlyrio'nun hizmetçileri eğilerek selam verdiler ve işlerini yapmaya başladılar. Onlar köleydi. Yargıcın çok sayıdaki Dothrak arkadaşlarından birinin hediyesi. Aslında Özgür Şehir Pentos'ta kölelik yoktu ama onlar köleydi işte. Yaşlı olanı bir fare kadar gri ve ufaktı, asla konuşmazdı ama genç bir kız olan diğer köle yaşlı kadın yerine de bol bol konuşurdu. İlyrio'nun favorisi, sarı saçlı bu on altı yaşındaki kız, işini yaparken sürekli gevezelik ederdi.

Küveti mutfaktan getirdikleri sıcak suyla doldurdular ve suya kokulu yağlar kattılar. Genç köle Dany'nin kalın ve kaba pamuk kumaştan dikilmiş elbisesini çıkartıp küvete girmesine yardım etti. Su kaynar derecede sıcaktı ama Daenerys hiç ses çıkarmadı. Sıcak suyu seviyordu. Kendisini tem hissediyordu sıcak suyun içinde. Ayrıca, ağabeyi ona bir Targaryen'in asla sıcaktan korkmayacağını söylüyordu sık sık. "Bizimki Ejderha Hanedanı," diyordu. "Ateş bizim kanımızda var."

Yaşlı kadın, Dany'nin uzun gümüş rengi saçlarını özenle yıkadı ve dolaşmış yerlerini tarayarak açtı. İşini sessizce yapıyordu. Genç köle, Dany'nin sırtını ve ayaklarını keselerken, ona ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu. "Drogo öyle zengin ki hizmetçileri bile altın boyunluklar takıyor. Khalasar'ın yüz binden fazla süvari görevli ve Vaes Dothrak'taki sarayında, her biri gümüş kapılı tam iki yüz odası var." Daha pek çok şey anlatıyordu genç köle. Khal'ın ne kadar yakışıklı olduğunu, uzun boyun kesesini cesaretini, savaşlardaki korkusuzluğunu, canavarca ok atabildiğini, kusursuz bir binici olduğunu Daenerys hiçbir şey söylemedi. Gereken yaşa geldiğinde ağabeyi Viserys ile evleneceğini düşünmüş hep. Fatih Aegon'ın kız kardeşiyle evlendiği günden beri, Targaryenler'in kardeşleriyle evlendirilme gelenek halini almıştı. Viserys ona binlerce kez, kan saf kalmalı, demişti. Onların damarlarında kralların kanı dolaşıyordu. Valyria'nın kadim altın kanını, ejderhaların kanını taşıyorlardı ve bu soyu kana daha aşağıda bir kan karıştırılmazdı. Ama işte şimdi, ağabeyi Viserys, onu bir yabancıya, barbarlara satmaya kararlıydı.

Tamamen temizlendiğinde köleler küvetten çıkmasına ve kurulanmasına yardım etti. Genç köle saçlarını dökme gümüş gibi parlamaya kadar fırçaladı. Yaşlı kadın, Dothrak düzlüklerinde toplanmış baharatlı çiçeklerden yapılmış parfümü, küçük dokunuşlarla Dany'nin bileklerinin kulaklarının arkasına, göğüs uçlarına, dudaklarına ve bacaklarının arasına vaftiz edermişçesine sürdü. Yargıç İlyrio'nun gönderdiği mor erik rengi, gözlerinin menekşe rengini ortaya çıkaracak avuç içi kadar ipek elbiseyi üstüne giydirdiler. Genç köle ayaklarına işlemeli sandaletleri giydirirken, yaşlı kadın ametistlerle süslenmiş tacı başına yerleştirdi. Son olarak da, antik Valyria kabartmalarıyla süslenmiş ağır altın bir boyunluk boynuna geçirdi.

İşleri bittiğinde genç köle nefesi kesilmiş bir halde, "İşte şimdi bir prenses gibi görünüyorsunuz."

dedi. İlyrio'nun nezaket göstererek yolladığı aynada kendine baktı Dany. Bir prenses, diye düşündü. Genç kölenin onu yıkarken söylediklerini hatırladı. Drogo o kadar zengindi ki, hizmetçileri bile altın boyunluklar takıyordu. Ürperdiğini hissetti. Çıplak kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Erkek kardeşi serin giriş holünde, havuzun kenarında oturmuş, parmaklarıyla suya şekiller çizerek bekliyordu. Dany'yi görür görmez kalktı ve eleştiren gözlerle kızı süzmeye başladı. "Orada dur," dedi kızı. "Şimdi dön. Evet, güzel, nasıl desem, şey gibi görünüyorsun..."

"Kraliyete yakışır," diyerek tamamladı kemerli yolda aniden beliren Yargıç İlyrio. O kadar iri bir adamdan beklenmeyecek bir zarafetle hareket ediyordu. Alev renkli ipek elbisesinin altındaki katman katman yağları o yürüdükçe sallanıyordu. Her parmağında farklı değerli taşlardan yapılmış bir yüzük parlıyordu. Uşağı, çatal şekilli sarı sakallarını gerçek altın gibi görüne kadar yağlayıp fırçalamıştı. Uzanıp kızın elini tutarken, "Bu muhteşem günde, Işık Tanrısı sizi binlerce ışık yağmuruyla kutsasın," dedi. Başını saygıyla öne eğerken gülümsedi. Altın sakallarının arasında çürük ve sararmış birkaç diş görüldü. "Harika bir manzara gibi Majesteleri," dedi Viserys. "Drogo'nun aklı başından gidecek."

"Bence çok sıksa," dedi Viserys. Dany'ninkilerle aynı renk altın gümüş saçları gergince arkaya doğru taranmış ve ejderha kemiğinden bir tokayla sımsıkı toplanmıştı. Yüzünün sert ve gergin ifadesini tamamlayan bir görünüşü bu. Elini İlyrio'nun kendisine verdiği kılıcın kabzasına koydu ve "Khal Drogo'nun bu kadar genç bir kızı kadını olarak seçeceğine emin misin?" diye sordu.

"Onun kanı yeter," diyerek cevapladı İlyrio. "Kanı sayesinde khal için yeterince büyük. Ona bakın. Bu altın gümüş rengi saçlar, mora çalan gözler... bu kızda şüphesiz Valyria kanı var, kesinlikle kesinlikle... Eski kralın kızı, mutlaka tahta çıkacak yeni kralın kız kardeşi, doğuştan soylu bir kadındır. Drogo'nun bu kızı gördüğü anda etkilenmemesi mümkün değil." İlyrio elini bıraktığında Dany titrediğini fark etti.

"Belki de haklısın," dedi Viserys ama şüphe doluydu. "Barbarlar son derece düşük zevklere sahiptir. Oğlanlar, atlar, koyunlar..."

"Bunlardan Khal Drogo'ya bahsetmeseniz iyi olur," diye sözünü kesti İlyrio.

Viserys'in leylak rengi gözleri öfkeyle parıladı. "Sen benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yargıç saygıyla eğildi. "Kral olduğunuzu düşünüyorum," dedi. "Krallar sıradan insanlar gibi dikkatli olmak zorunda hissetmezler. Eğer saygısızlık ettiysem özür dilerim." Döndü ve taşıyıcılarını çağırmak için ellerini birbirine vurdu.

İlyrio'nun özenle yapılmış tahtirevanına bindiklerinde Pentos sokakları zifiri karanlık bürünmüştü. Bir düzine iri, güçlü adam taşıyordu tahtirevanı. Elllerinde soluk mavi camdan yapılmış yağlı fenerler taşıyan iki uşak önde yürüyüp yolu aydınlatıyordu. Kalın perdeli tahtirevanın içi ılık ve dardı. İlyrio'nun ağır parfümlerle bastırmaya çalıştığı kötü ten kokusu hissediliyordu.

Ağabeyi, başını yastığa dayamış halde yanında oturuyordu ama bunların hiçbirinin farkında değildi. Onun aklı Dar Deniz'in ötesindeydi. "Khalasar'ının tamamına ihtiyacım yok," dedi. Parmakları emanet kılıcın kabzasıyla oynuyordu. Dany ağabeyinin bir kez bile gerçekten kılıç kullanmadığını biliyordu. "Bana on bin yeter," dedi Viserys. "On bin Dothrak çılgıncısıyla Yedi Krallık'ı yerle bir edebileceğimden eminim. Diyar gerçek kralı için ayaklanacaktır zaten. Tyrell, Redwyne, Darry ve Greyjoy'un da İşgalci'yi benden fazla sevmediklerinden eminim. Dorne halkı Prenses Elia'nın bebeğinin intikamını almak için yanıp tutuşuyordur. Halk da bizim yanımızda yer alacaktır. Onlar gerçek krallarının özlemini çekiyorlar." Tereddütle İlyrio'ya baktı. "Çekiyorlar, değil mi?"

"O insanlar sizin halkınız ve sizi seviyorlar," dedi Yargıç İlyrio şefkatli bir tavırla. "Diyarın dönmüş bir yanında erkekler karakollarda kadehlerini gizli gizli sizin sağlığınıza kaldırıyor ve kadınlara..."

ejderhalı sancaklar dikip, denizden geleceğiniz gün için saklıyor." Omuz silkti. "En azından benim casuslarım böyle olduğunu söylüyor," diye ekledi.

Dany'nin casusları yoktu. Denizin öbür kıyısında neler olduğunu bilmiyordu ama İlyrio'yla ilgili hiçbir şeye güvenmediği gibi, bu tatlı sözlerine de inanmıyordu. Ağabeyiyse memnuniyetle kafasını sallıyordu. "İşgalci'yi kendi ellerimle öldürmeliyim," dedi. Daha önce kimseyi öldürmemişti halbuki "O benim ağabeyim Rhaegar'ı öldürdü. Babama yaptıklarının intikamını almak için Kral Katil Lannister'ı da ben öldürmeliyim."

"En uygunu bu olur," diye karşılık verdi Yargıç İlyrio. Dudaklarına yerleşmiş belli belirsiz alaycı gülüşü görebiliyordu Dany ancak erkek kardeşi buna dikkat bile etmedi. O perdeyi hafifçe aralamış zifiri karanlık sokağı seyrediyor, kim bilir kaçınıcı kez Üç Dişli Mızrak Savaşı'nı kafasının içine yaşıyordu.

Khal Drogo'nun dokuz kuleli malikânesi körfez sularının hemen yanında inşa edilmişti ve tuğladan örülmüş yüksek duvarlarını soluk renkli sarmaşıklar kaplamıştı. Burasının khal'a, Pentos'un yargıçları tarafından verildiğini söylemişti İlyrio. Özgür Şehirler, at efendilerine her zaman son derece cömert davranırdı. "Bu barbarlardan korktuğumuz için değil," diye açıklamıştı yargıç. "Işık Tanrısı şehir surlarımızı bir milyon Dothraklı'dan korumaya yeter de artar, Kırmızı rahipler böyle söylüyor... ama risk almaya ne gerek var? Onların dostluğunu kazanmak bize çok daha ucuza mal oluyor üstelik."

Tahtirevan tapınağın girişinde durduruldu ve perdeler bir muhafız tarafından sert bir hareketle çekildi. Muhafızın, Dothraklar'a özgü bakır teni ve koyu, badem şekilli gözleri vardı. Yüzünde hiç kıl yoktu. Kafasına, Lekesizler'in dikenli bronz başlığını giymişti. Soğuk bakışlarla tahtirevanın içindekileri süzdü. Yargıç İlyrio kaba Dothrak dilinde homurdanarak bir şeyler söyledi. Muhafız aynı şekilde karşılık verdi ve eliyle kapıya doğru gitmelerini işaret etti.

Dany, erkek kardeşinin emanet kılıcının kabzasını sımsıkı kavradığını fark etti. Belli ki en az Dany kadar gerilmişti. Tahtirevan malikâneye doğru hareket etmeye başlarken, "Saygısız hadım," diye mırıldandı Viserys.

Yargıç İlyrio'nun ağzından bal damlıyordu. "Bu geceki ziyafette pek çok önemli adam olacaktı. Böyle adamların fazlasıyla düşmanı da olur bilirsiniz. Siz dâhil olmak üzere, khal konuklarının güvenliğini sağlamak zorunda. Biliyorsunuz Majesteleri, şüphesiz ki İşgalci sizin başınız için bence servet ödemeye hazır."

"Ah! Evet," dedi Viserys karamsar bir sesle. "Seni temin ederim ki denedi İlyrio. Bizi takip etmesi için tuttuğu pek çok bıçakçısı var. Ben son ejderhayım ve İşgalci ben sağ olduğum sürece rahat bırakmayacağına uyku uyuyamaz."

Tahtirevan yavaşladı ve durdu. Perdeler açıldı. Bir köle Daenerys'in aşağı inmesine yardım etmesi için elini uzattı. Daenerys kölenin boyunluğuna bakmaktan kendini alamadı, alalade bronzdu. Onun ardından Viserys indi. Eli hâlâ sımsıkı, kılıcının kabzasını tutuyordu. Yargıç İlyrio'yu tahtirevanda indirmek için iki güçlü adamın yardımı gerekti.

Tapınağın içindeki hava baharat, çimdikalevi, tatlı limon ve tarçın kokularıyla ağırlaşmıştı. Onları Valyria Kıyameti'ni tasvir eden mozaik camlarının süslediği giriş holüne götürdüler. Duvarlarda siyah demirden yapılmış yağ ile yanan fenerler asılıydı. Taştan oyulmuş, birbirinin aynısı iki yaprak figürünün süslediği kemerin altındaki hadım, gelişlerini tatlı yüksek sesiyle bir ezgi eşliğinde duyurdu. "Targaryen Hanedanı'ndan Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral, Andallar'ın, Rhoynarlar'ın ve İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu ve Diyar'ın Koruyucusu Viserys. Kız kardeşi, Ejderha Kaya Prensesi Daenerys Fırtınadadoğan. Saygıdeğer ev sahipleri Özgür Şehir Pentos Yargıç İlyrio Mopatis."

- [read online Anatomy of a Killer pdf, azw \(kindle\), epub, doc, mobi](#)
- [R Object-oriented Programming pdf, azw \(kindle\), epub, doc, mobi](#)
- [Deleuze and Film \(Deleuze Connections\) for free](#)
- [click They Don't Make Them Like That Any More pdf](#)
- [click Politics of Deconstruction: A New Introduction to Jacques Derrida book](#)

- <http://rodrigocaporal.com/library/Anatomy-of-a-Killer.pdf>
- <http://berttrotman.com/library/R-Object-oriented-Programming.pdf>
- <http://korplast.gr/lib/Deleuze-and-Film--Deleuze-Connections-.pdf>
- <http://xn--d1aboelcb1f.xn--p1ai/lib/They-Don-t-Make-Them-Like-That-Any-More.pdf>
- <http://berttrotman.com/library/Mr--Food-Test-Kitchen-Just-One-More-Bite-.pdf>